

Jeaurice B- Conyers

Bà nội trợ hoàn hảo

Nó bắt đầu khi nào chị cũng không biết. Sự bắt đầu không còn quan trọng. Vấn đề là nó đang ở đây. Lúc đầu chị đã cố gắng xua đuổi nó bằng cách chơi với lũ trẻ và đọc truyện cho chúng nghe. Chị đã dùng hết các buổi chiều vào việc nấu nướng thịnh soạn, nhưng thậm chí việc trang trí cầu kỳ chiếc bánh cũng không làm nó biến mất.

Sau một tháng, chị chấp nhận nó. Sau một tháng nữa, chị nắm chặt lấy nó. Và sau một tháng nữa, chị đã yêu nó.

Nó đặc biệt hữu ích vào bữa trà. Các bà vợ dần đến mức không thể chịu đựng được. Vậy thì sao chị không để nó đến kia chứ? Từ từ thôi, dĩ nhiên, nên các bà sẽ không chú ý. ít nhất là chị cũng không nghĩ là họ chú ý. Họ chỉ vài lần hỏi sao chị cư xử xa lạ thế và có khi chị bị đau đầu không. Kate chỉ mỉm cười và nói

rằng chị không sao cả. Ngày nào họ cũng uống trà vào lúc ba giờ. Hôm nay Kate đến vào lúc ba giờ năm phút. Nhưng mà những màu sắc ấy mới đẹp làm sao! Nó giống như được mang đến từ đôi cánh của con bướm nhiệt đới vậy. Khi những sắc màu ấy bay tới, chị có thể cảm thấy luồng gió lướt qua, bởi vậy dĩ nhiên là chị tới muộn. Có khi họ mong muốn chị rời nó đi. Đó thật là một bí mật đẹp đẽ, đầy đam mê và niềm

vui, giống như là một chuyện tình yêu vậy. ừ, một chuyện tình yêu. Miêu tả vậy là đúng nhất. Các bà nhìn nhau khi chị đến, vì xưa nay chẳng có ai tới bữa trà muộn cả. Kate nhủ thầm rằng trông họ giống hết những con ó, những con ó với cặp mỏ đỏ và đôi mắt vẽ. Họ trông đợi chị sẽ nói gì với họ đây? Chị không thể nói với họ rằng chị đang yêu, nói vậy có vẻ không chính xác lắm. Với lại họ có thể nghĩ đến một loại tình yêu khác cái mà chị muốn nói. Và chị càng không thể nói với họ về những màu sắc. Chúng chỉ là của riêng chị mà thôi! Kate cười:

“Bọn trẻ có cuộc cãi vã ấ mà”.

Các bà cùng cười và nói:

“ồ, dĩ nhiên rồi, bọn trẻ!”

Màu tía luôn đến đầu tiên, có thể vì nó là màu ưa thích của các cô gái. Các cô luôn có nhiều những cái áo len màu tía. ừ! Những vết thâm tím của mình cũng luôn màu tía! Ngoại trừ tuần trước Danny đánh mình vào vai, vết đó màu đen với những chấm xám.

“ồ! Tôi tưởng chết đi được khi nhìn thấy mái tóc của cô ta! Không biết cô ta đang nghĩ gì nhỉ? “ một bà thì thầm. Họ luôn thì thầm, như thể đối tượng của chuyện ngồi lê đôi mách ấy đang đứng ngay sau cánh cửa. Tiếng thì thầm nghe như tiếng đập cánh của một bầy mối trong căn phòng nóng nực.

Màu đỏ đến ngay sau đó. Mặt đỏ, mắt đỏ, rồi máu đỏ. Lần nay nó đâm sầm vào chị như một cú đánh và chị bật cười. Các bà nhìn chăm chăm. Chị mặc kệ, màu đỏ dễ chịu hơn nhiều so với những con ó đó. Màu đỏ là một cơn đau nóng bỏng, hoang dã quét qua chị như ngọn lửa tràn qua cánh rừng.

“Tôi biết mà, Gracie! Thỉnh thoảng tôi cũng ước giá như Tom có công việc giống

chồng Kate và hay đi công tác xa, cô hiểu chứ? Thỉnh thoảng chúng ta cũng cần được riêng tư, phải không các bà? Có thể là chỉ để làm tóc thôi”.

“Hoặc chỉ để chữa đôi chân già” các bà thở dài và cho thêm đường vào tách.
ồ ! Sao màu đỏ lại đi nhanh thế, nhưng màu vàng cũng thật là tuyệt.

“Này, Kate thân yêu, cô ổn chứ?”

Chị cười. Họ muốn biết mình có ổn không. ồ! Mình ổn lắm! Màu đỏ đã đi rồi và màu vàng thì đang tới!

“Sao , tôi vẫn khoẻ mà!”

Các bà nhúm môi, nhấp một ngụm chè, liếc nhau:

“Chúng tôi chỉ muốn lưu ý là hình như cô đang để đầu óc đi đâu ấy”.

“Greta, để Kate yên đi. Cô ấy nói là cô ấy ổn, và tôi cũng sẽ lơ đãng như cô ấy,nếu tôi có bấy đứa con!”

Các bà cười,và Kate cũng thế.

“Thật là những đứa trẻ dễ thương, rất ngọt ngào và lịch sự! Kate, cô thật may mắn đấy!”

Kate mỉm cười. Màu vàng đây rồi. Nó đến như một luồng rung động, giống như những con sóng bất ngờ. Một sự tê cóng chậm chậm tuyệt vời. Thật là tuyệt khi bị tê

liệt như thế. ồ! Bọn trẻ. Đứa nhỏ nhất lên hai, có phải không nhỉ? Có nghĩa là đã mười sáu năm rồi. Thật là một thời gian dài.

Nhưng miễn là các màu vẫn tồn tại. Kate cười ý nghĩ của cô về các màu-lại ở bên cạnh ý nghĩ của cô về các tháng năm đã qua. Rồi nó sẽ qua thôi.

Những màu sắc sẽ khiến chúng tan biến, có thể là vậy. Các màu sẽ ở bên cô mỗi sáng tỉnh giấc, ngay cạnh cô trên chiếc giường, giữa cô và chồng cô.

Anh sẽ không thể chạm vào cô bởi những màu sắc đang ở giữa họ.

Lũ màu luôn tạo ra những vệt hoàn hảo nhất, chúng luôn đem lại sự che chở.

Màu vàng là cái gì nhỉ? À, nước rửa bát.

“Cô sao thế, Kate?”

Cô ngước lên đột ngột. Các bà đang nhìn cô chăm chăm.

“Khi còn trẻ cô muốn trở thành người như thế nào? Tôi đã từng muốn thành một thợ làm đầu cơ đấy”, Mary nhắc lại.

“Một hoạ sĩ,” Kate trả lời. Và vẽ những cánh đồng xinh đẹp đầy hoa! Tía, đỏ,

vàng, xanh lá. A! Màu xanh lá cây.

“Thật là tuyệt diệu! Cô còn vẽ không?”

Kate mỉm cười.” Không thể đủ thời gian cho cả vẽ lẫn lũ trẻ và Danny”

Các bà cười với vẻ thông cảm.

“Quả vậy, ta phi từ bỏ những việc phù phiếm để thành một người nội trợ tốt! Và cô là một bà nội trợ hoàn hảo đấy Kate ạ!”

Xanh lá cây. Màu xanh lá là sắc mặt của Maria trước khi con bé quăng tất cả các thứ qua tấm thảm tuần trước. Phi chăng nó đã quá bản để có thể giặt sạch rồi? Vẫn thường thế. Nhưng bây giờ nó là cỏ rồi! Tấm thảm ấy đã thành bãi cỏ, những con đường cũng thành bãi cỏ, lề đường cũng hoá cỏ tất. Mình bán khoán chúng đã đột ngột hoá thành cỏ từ bao giờ? Mình cá mình là người duy nhất nhận ra. Chị mỉm cười và ghì chặt lấy cái bí mật của mình. Mọi thứ đều thành cỏ xanh và chẳng ai biết điều đó!

“Tôi biết mà! Cái gì có thể ám ảnh khiến một người đàn bà nghĩ thế nhỉ? Bỏ đi với

một người đàn ông khác, thật là vô đạo đức!”

“Thật là bi kịch!”

“Thật là bản thủ!”

“Thật là đòi bại!”

Các bà lại thì thầm, như thể người đàn bà vô đạo-bi kịch-bản thủ-đòi bại đang đứng nghe ngay bên cửa sổ.

Kate nhìn chăm chăm ra cửa sổ và cảm thấy màu cam. Màu cam giống như

mặt trời đang lặn, như sự kết thúc, sự khép lại. Màu cam đi để lại một khoảng trống và màu tím chậm trở lại. Nó sẽ ở đó cho đến khi chị có thể về nhà. Phải thế.

Rồi! Mặt trời đã lặn, kết thúc là đây, ít nhất là của 16 năm. Hoặc có thể nó là sự bắt đầu. Mình đã bao nhiêu tuổi nhỉ? Bốn mươi sáu. Hơn nửa đời mình đã qua. Ồ, cuộc đời là một vệt rực rỡ nhiều màu, và mình hy vọng nó luôn như thế. Chỉ có những sắc màu của mình và mình thôi. Chị quả quyết và đứng dậy.

“Cô về ư, Kate?”

“Vâng, tôi phải lo bữa tối”.

“Vậ à, chào nhé, bạn thân yêu. Và nhớ đấy, ngày mai lúc ba giờ!” các bà gọi với.

Cánh cửa khép lại sau lưng chị.

“Thật là một phụ nữ trẻ ngọt ngào.”

“Đúng vậy, các bà có thấy nụ cười của cô ấy bất cứ khi nào chúng ta nói về gia đình của cô ấy không?”

“Chắc cô ấy phi tự hào và yêu họ lắm!”

“Ồ, mọi bà nội trợ tốt đều thế cả.”

“Cô ấy thật là hạnh phúc! Cô gái may mắn.”

Tất cả các bà đều đồng ý như vậy.

Sưu tầm : Nour81

Nguồn: Vnthuquan

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 31 tháng 10 năm 2005